

се намиралъ въ Остия съ флотата, опрѣдѣлена за Сицилия, да испрати частъ отъ войскитѣ си въ Римъ, а самъ той съ единъ легионъ да отиде въ Канузій и тамъ да вземе началството надъ армията, а на другаря му, претора Фурия — да отиде съ флотата въ Сицилия. На Варрона било прѣдложено, като прѣдаде началството на Марцелла, да отиде въ Римъ.

Марцеллъ, като испратилъ въ Римъ 1500 морски новобранци, а единъ морски легионъ въ Кампания, заманилъ за Канузій, а Фурий съ флотата за Сицилия.

Прѣдъ видъ на извънрѣднитѣ обстоятелства и необходимостта да се образува нова армия, сената по собственно распорѣждане назначилъ диктаторъ — Юния Пера, който избралъ за свой магистръ на конницата Тиберия Семпрония Гракха. Дватама тѣ незабавно произвели наборъ на 4 легиона и 1000 конници, испратили пълномощници за събиране войски у съюзницитѣ, заповѣдали да се приготвятъ всички родове оржжия, каквито имало въ запасъ и взети отъ неприятелитѣ, най-послѣ — взели една извънрѣдна мѣрка — купили 8.000 най-силни роби, които доброволно се съгласили да постѣпятъ на военна служба, съ обѣщание да имъ даждѣ послѣ свобода, въоръжили ги и ги включили въ рѣдоветѣ на армията — пръвъ примѣръ отъ подобенъ родъ у римлянитѣ.

Между това Аннибалъ, отъ своя страна, освободилъ безъ откупъ всички плѣнени римски съюзници въ сражението при Канна и слѣдъ него, а съ плѣненитѣ римляни постѣпилъ много кротко и великодушно и имъ прѣдложилъ да се откупятъ срѣщу опрѣдѣлена цѣна, на което тѣ радостно се съгласили и получили поз-

воление отъ Аннибала да испратятъ за тѣзи цѣль 10 свои избраници въ Римъ, подъ клѣтва, че тѣ ще се върнатъ. Аннибалъ испратилъ съ тѣхъ видния картагенецъ Карталонъ, да влѣзе въ прѣговори за миръ, ако римлянитѣ покажатъ наклонность къмъ това.

При приближението имъ до Римъ, сената, като прѣдложилъ на Карталона да се отгѣли отъ владѣнията на републиката, приелъ избранитѣ плѣнници вѣнъ отъ града. Слѣдъ като ги ислушалъ, мнѣнията се раздѣлили, впрочемъ само касателно въпроса за источника отъ който трѣбвало да се направи откупъ. Но единъ отъ сенаторитѣ, Манлий Торкватъ, заявилъ, че тѣзи римски войници, които не изпълнили клѣтвата си и прѣдпочели позорния плѣнъ прѣдъ славната смъртъ, не сж достойни за откупъ — и сената отхвърлилъ прощата на плѣнниците, толкозъ по вече, че никакъ не искалъ да истощава държавната хазна за да обогатява Аннибала.

Но истрѣблението на римската армия при Канна не било още едничкото нещастие за Римъ: послѣдствията му били още по-страшни и по-опасни. Извѣстието за побѣдата на Аннибала се разнесло по цѣла Италия — и едни слѣдъ други въстанали противъ Римъ ателланитѣ, калатинитѣ, гирпинитѣ, почти цѣла Апулия, самнитянитѣ, брутийцитѣ (съ исклучение жителитѣ на Петелия), луканцитѣ (съ исклучение на грѣкитѣ приморски градове), метапонтянитѣ, кротонцитѣ, локрянитѣ и цѣла Цизалпинска Галлия. Обаче никой отъ съюзницитѣ на Римъ не се отказалъ още отъ него и мжжеството на гражданитѣ му било такова, че когато Варронъ се приближавалъ до Римъ, цѣлия сенатъ и висшитѣ сановници на града *излъзали да го посрѣщнатъ, като му благодарили за то-*